

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Indicibvs Illvstratvs Et Avctvs Concionatoriis

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Sect. I. Expenduntur verba Domini: Ecce filius tuus.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77031](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77031)

flagellis caelum, sentibus coronatum, cruci suffixum, mortentem, mortuum, lancea confossum, vulneribus plenum, sepulchro inferendum, suis ipsa oculis spectavit, auditque suis ipsa auribus e cruce has voces: Ecce Filius tuus. Ecce Mater tua. Verbum bonum & suave, ait Bernardus, verbum mirabile, magnum concinens pie charitatis affectum. Vates Hebraeus, Admiramini, ait, & obstupescite: quia opus factum est in diebus vestris, quod nemo crederet cum narrabitur. Filius Dei in cruce mortuus, priusquam se morti permitteret, testamentum condidit, quo discipulorum charissimo, quem velut a secretis habuit, tale quid legavit, ut dici possit, Admiramini & obstupescite. Nec Matris oblitus alium ei Filium amantissimè substituit. Sed heu priori minimè parem! Ita crucifixi discipulus factus est Virginis filius, Admiramini & obstupescite. Nos, prout dicere institutum, de his Domini Jesu vocibus, Ecce filius tuus, Ecce Mater tua, discernemus.

§. I. Expenduntur verba Domini: Ecce Filius tuus.

Grandævus Simeon in templo vaticinatus, Tuam, inquit, ipsius animam pertransibit gladius. Uti Christi suis hostibus suas vestes, unaque facinoris patrii veniam, latroni paradisi, ita discipulo Matrem, Marti discipulum liberalissimè donavit. Hic maximè savi- re cepit ille Simeonis gladius. Cum Hieremià vate dici potuit, Ecce pervenit gladius usque ad animam. Deuteronomium imperabat: Si ambulans per viam, in arbore vel terra nidum avis inveneris, & matrem pulvis vel ovis desuper incubantem, non tenebis eam cum filiis, sed abire patieris. Christus occisus, Apostoli fugati, illa Mater a furore Judæorum, cui tamen rhomphaea doloris non peperit. Draconis viri Atheniensis leges non aramento, sed Christi sanguine scriptas dicere solebat Demades. Christi Domini testamentum verè sanguine scriptum, non ob- veritatem, sed ob nimiam liberalitatem, quã suum nobis sanguinem, suaque omnia in donatum reliquit. Cum vidisset ergo Jesus Matrem & discipulum stantem, quem diligebat, dicit Matri suæ: Mulier, ecce Filius tuus. Deinde dicit discipulo, Ecce mater tua. Et ex illa hora accepit eam discipulus in sua. Cor Matris hæc videntes & audientes fuit ut vasculum, aceti, myrrhae, fellis plenum. Crucifigentes milites, Pharisæi, Pontifices, ceterique hostes fel erant. Apostoli, aliique collacrymantes velut acetum erant. Christus vulneratus, moribundus, myrrha. Dicunt, quò generosius vinum, hoc melius acetum: quò flagrantior amor, hoc copiosior est mæror. Rerum creatarum nulla hunc Dominum sic amavit, sicuti Virgo Mater, quæ illum & creatorem & filium agnovit. Modus amoris, mensura doloris.

Ecce filius tuus (de seipso Christus Matri) Ecce ille ipse Filius tuus quem in præsepi reclinasti, quem ubero virgineo lactasti, quem brachiis lætissimis gestasti, cujus te aspectu toties exhilarasti, en inter brachia crucis, & bestias agri, inter geminos latrones moritur. Euiam non nosti filium tuum? Credibile ad illas filii voces suspexit Matrem lacrymis insulam. Dixerat Christus in nuptiis Canæ: Nondum venit hora mea. Jam reverà venit, hæc ipsa est hora.

Virgo Mater columba illa fuerat à Salomone sepius laudata: Una est columba mea, perfecta mea. Hanc Christi caput recepit, sed illud spinis plenum horrebat; recepissent oculi, sed lacrymis & sanguine pleni natabant, paulo post morte claudendi; recepissent manus, sed cruci erant affixæ; recepissent humeri, sed hiabant flagris aperti; recepisset pectus, sed erat perfodiendum lancea.

Ecce igitur, ô Mater, num filius tuus sit iste, qui Judæam & Galilæam concionabundus obiit, qui omnis generis morbos sanavit, mortuos ad vitam revocavit, heri venditus, accusatus, capitis damnatus, verberibus

ad columnam castigatus, dumeto coronatus, in crucem sublatu? Num filium, qui latronem egit, educasti? Illum igitur penitissimè intueamur; Pilatus negat esse hominem, Isaias vocat lapsum, David vermem, tota plebs maleficum & seductorem. Num iste insons est Abel, cuius sanguis in caelum clamat? Si hominem hunc probè inspicimus, merus sanguis, vulnus merissimum est. Hic ipse sem bis clamavit, prius ad Patrem: Dimitte, Deinde ad supplicii socium, Hodie mecum eris. Jam etiam acclamat Matrem, Ecce Filius tuus.

Claravallensis apud Bernardus hos Matris Virginis dolores considerans, An non, inquit, tibi plus quam gladius fuit sermo ille reverà pertransiens animam, & peringens in verba usque ad divisionem animæ & spiritus: Mulier, ecce Filius tuus? O commutationem! Ioannes tibi pro Jesu traditur, servus pro Domino, discipulus pro Magistro, filius Zebedæi pro filio Dei, homo purus pro Deo vero. Quomodo non tuam affectuosissimam animam pertransiret hæc auditio, quando & non

stra licet saxea, licet ferrea pectora sola recordatio scindit? Quomodo autem, inquires, intelligenda hæc Christi morientis verba? Neminem non sinavit, manu aut digito loquente significare nil potuit. Imò verò poguit & oculis, & clementi capitis nutu, ante ortum tenebratum loqui. Sed ista non fuerint, amor intelligentissimus est, unicum ei verbum, nutus unicus satis est. Vis solis in abdissima montium spelæa penetrat, & illic aurum coquit, ita & amor animos subit, & paucis multa loquitur. Dicitur sapienti & amanti sat est. Qui Christum diligit, facillè novit, quid velit.

Jus præcum Romanis erat, quo Imperator viduæ, quæ unicum bello filium amisisset, concessit adoptare alium, novo solatio. Rex cæli Christus, unicus suæ Matris filius, cruentus in bello occumbens, hanc Matri gratiam concedens filii alterius adoptandi, Ecce, inquit, filius tuus.

Ambrosius e communi opinione narrat, quã ratione phoenix in odorato rogo vitam finiat, & nihilominus in successore vivat, qui e busto illo & cineribus emergit ita Christus in arâ crucis veluti combustus, reliquit tamen successorem, qui suæ se filium Matri præstaret. Quod Siraçides adumbrans, Mortuus est pater ejus, inquit, & quasi non est mortuus. Similem ex se reliquit sibi posse: reliquit enim defensorem domus contra inimicos. Quantum homo similis Deo, tantum Joannes similis Christo, domus defensor fidelissimus. Hinc additum illud: Et ex illa hora accepit eam discipulus in sua.

§. II. De verbis eisdem explicariis.

Ecce igitur, ô Mater, filius novus, qui heri noctu de vero filio tuo plurima, sed pleraque mæstissima nuntiavit. Quid is in supremâ cenâ dixerit, quomodo ad oliveri colles oravit, & sanguine sudavit, ibidem ab hostibus captus, vincus, ad iudices pertractus fuerit: hodie non filii nuntius, sed ipse filius est. Et quia æternus Pater decrevit, ut filius tuus crucifigeretur, en Joannem fati crucifixum.

Matronam memorant honestam luctu gravissimo affectam e duabus maximè caussis. Maritus curru exciderat, & fractis costis acerbo fato vitam finierat: paulo antè filius aquis submersus interierat. His mæroribus ferendis impar erat femina, nec ulla videbantur his lacrymis suffectura solatia. At ubi spectaculum primi omnino funeris, mors Abelis à fratre occisi proponeretur, unaque alius imprimeretur, quam eam omnium primam mortem Adamus & Eva acerbè tulerint; hæc mulier aliquantum ad se rediit, & consolationis aliquid admisit. Sed longè amplioris est solatii, hoc Golgothæum spectaculum mentis oculis adhibere. Stabat Maria, misericordiae Mater, & spectabat suum unigenam innocentissimum, flagris & spinis laceratum, vulneribus plenum, à suomet populo repudiatum, linguis & clavis

Marginal notes on the left side of the page, including references to various biblical and patristic sources.

Marginal notes on the right side of the page, including references to various biblical and patristic sources.